

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΙΣΤΙ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Η μαρκησία Λατούρ Μεσνίλ, μητέρα της νεαρής και όμοιωτάτης 'Ιωάννας Βαρσαλέου Δελατούρ Μεσνίλ, επιθυμεί να παντρεύη την κόρη της, ίσο είναι άφορα ζωντανή γιατί γαυδίζει τον καιρό της άρρατά ναυασμένου παιδι και δεν ξέρει τι μπορεί να της συμβεί έξωφρα. Ονειροπολεί για την κόρη της ένα σύζυγο πλούσιο, πιστό και άφορημένο. Η σκέψις αυτή την άπαροχά διαρκεί. Η άποτυχία του δικού της γάμου, που την έκανα να περάσει τη ζωή της βασανισμένα, της δυναμώνει την επιθυμία να βρη για την κόρη της έναν ιδανικό σύζυγο.

Η 'Ιωάννα είναι όνειροπόλος άφορα, γλυκεία, καλοκάθερα, άδεια από άγγελος. Πολλοί νέοι την τρεφούν, πολλοί την έχουν ζητήσει σε γάμο, μα η μαρκησία διατάζει. Θέλει να βρη τον τέλειον σύζυγον και ο ύποψιος αυτός γαμβρός δεν άρει να βρεθή. Είναι ο πολυματομυριούχος βαρώνος Μαρσεσάν. Εύχαριστημένη για την άπτυχία της η μαρκησία, παίρνει μιά μέρα την 'Ιωάννα στην κάρδια της και της άναγγέλλει το εύρηστο νέο. Η 'Ιωάννα όμοια όνειρο πού να της κλαμείται, τρέφεται και πέφτει στην άγκαλιά της μητέρας της. Κατάκλιπται η μαρκησία ζητεί να μάθη τι συμβαίνει. Η 'Ιωάννα της άκυστρησεται τότε ότι αγαπάει παράφορα ένα νέο τον όποιον άγνωστώς τ' παρασημένο κίλο αίρι στην έβραλη. 'Ο νέος αυτός είναι προσβεβλημένος από φυματίωση, μα αυτό δεν έμποδίζει την 'Ιωάννα να τον λατρεύει και να μη θέλη γ' άκορη τίποτε για γάμο.

Η μαρκησία δεν άπογοητεύεται μολαται. Δείχνεται τρυφερό στην κόρη της και γαυδίζει στο χωρό πούβειναι το καλοκαίρι, ζητώντας πληροφορίες για την ύγεια του νέου. Έξ άλλου η 'Ιωάννα κλεινεται στην κάρδια της και διαβρίζει τα φλογερά έρωτικά γράμματά που της έχει στείλει ο άγαπημένος της, άποφασισμένη να μη τον προδοσει, αν τον άγαπάει όλος την άγκαλιά κ' 'έσκαινο, πού να κ' άφορησώμενη.

Άλιες μέρες κατόπιν επισκέπτεται την κ. Μεσνίλ σπίτι της ο κ. Μαρσεσάν, ο όποιος όνειροπολεί να κάρη την 'Ιωάννα γυναίκα του. Η νέα δεν τον βρικόκει και τόσο άντιπαθητικό. Κι' έπειδή αυτός της φέρειται εύγενικά και τρυφερά, άποφασίζει να του πη το έρωτικό της μυστικό. Έτσι θα πάρη να λάμψη πός μπορεί να την κάρη σύμφωρα της ζωής του και θα μείνουν δυο καλοί φίλοι. 'Ο Μαρσεσάν την άκούει με προσοχή, βρικόκει τα λόγια της σιωπά, δεν φέρει την παρηκρή άντίρρηση...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Αυτή είναι η ειλικρινής μου γνώμη δεσποινίς.

Η 'Ιωάννα κατάλαβε πώς είχε να κάρη με άνθρωπο άπόλυτος ειλικρινής και εύγενικό και σκέφθηκε να έπαρηληθή της περιστάσεως που της έδίδεταν.

— Κύριε Μαρσεσάν, του είπε, επιθυμείτε, αν δεν κάμνω λάθος, να με κάμνετε σύζυγο σας ;

— 'Ο Μαρσεσάν της άπάντησεν άτάραχα :

— Μάλιστα, δεσποινίς. Το επιθυμώ πολύ. Κι' αν δεχθήτε θα με κάμνετε εύτυχομένο...

— Σας εύχαριστώ για τα σιδήματά σας, κύριε. Αν όμως συμβαίνει, όπως έλεγάτε προηγούμενος, να έχω δοσημένη άλλοη την καρδιά μου ; Αν αγαπώ, αν αγαπώ κάποιον άλλο, αν τον αγαπώ τρελλά, παράφορα ; ...

Η 'Ιωάννα είχε κοκκινίσει λέγοντας τα λόγια αυτά. Έθαύμαζε και η ίδια για το θάρρος της. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά !

— 'Ο Μαρσεσάν έσκυψε το κεφάλι του λυπημένος και άπάντησε :

— Δεσποινίς, σάς ζητώ συγγνώμη... Δεν ήξερα... Δεν μπορούσα να ξέρω... Ένόμιζα πώς είχα έξεσφαλμένο την εύτυχία μου κ' όμως να πού γίνομαι έξωφρα ο πιο δυστυχισμένος των ανθρώπων !.. Μα είμαι άνδρας, δεσποινίς... Θα σπείρω την καρδιά μου και θα κρύψω τη λύπη μου... Καμμιά γυναίκα δε θα μνη πειά στην καρδιά μου... Θα όρθω για την απάλειψή σας ένόση ζωή !..

Η φωνή του έτρεψε έλαφρά καθώς μιλούσε. Η 'Ιωάννα συγκινήθηκε. Τουσάφισε τα χέρια, με ειλικρινή νεανικό ένδοσιασμό και του είπε :

— Σας εύχαριστώ !.. Σας εύχαριστώ !..

Είσθε πολύ καλός, είσθε άληθινός ήπότης !.. Συγχωρήστε με που σάς κάνω να ποιήτε... Και ύποχωρήστε μου πώς θα μείνετε φίλος μου, ο καλύτερος των φίλων μου...

— Σας το ύπόσχομαι... Θα πρεπει βέβαια να φράγω μακριά και να μη σάς ξαναδώ... Άφού όμως μου το ζητάτε, ναί, θα μείνω κοντά σας, φίλος σας για πάντα !..

Η 'Ιωάννα μόνον που δεν έκλαιγε από συγκίνηση. Τι ύπερόχος άνδρας ο κ. Μαρσεσάν ! Τι ήπότης ! Τι τρυφερός, πόσο γενναίος, πόσο ειλικρινής ! Τέλειος εύπατρίδης !..

Ήταν τόσο συγκινήμένη, όστε της ήταν άδύνατο να ύπομιστή πώς ο Μαρσεσάν ήξερε το ειδήλλιο της προκαταβολικώς, πώς έπαυσε άπλούστατα το ρόλο του τη ύποδειξει της μητέρας της, πώς προσπαθούσε με κάθε τρόπο να κερδίση την συμπάθειά της...

Άδωα καθώς ήταν η 'Ιωάννα, δεν μπορούσε να φαντασθή τόσο ταπεινώση σ' έναν άνδρα, σ' έναν εύπατρίδη... Γι' αυτό συνέχισε

τη συζήτηση μαζί του με άπόλυτη έμπιστοσύνη σ' αυτόν, του άνοητός διάπλατα την καρδιά της. του φανήσεν το τρυφερό μυστικό της. Του είπε πώς η καρδιά της δεν είναι έλεύθερη, πώς είναι δοσημένη, πώς αγαπά με πάθος, με άφορία...

— 'Ο Μαρσεσάν άκούοντας τα λόγια της, έδειξε άσυγκράτητη ταραχή, έφερε το χέρι του στο στήθος του, σάν να θέλει να συγκρατήσει τους χτύπους της καρδιάς του !..

Η 'Ιωάννα βλέποντάς τον έτσι ταραγμένο, τόσο συνταραγμένο, τον λυπήθηκε, αισθάνθηκε γ' αυτόν βαθειά συμπάθεια και του έδειξε έξαιρετική καλοσύνη. Προσπάθησε να τον παρηγορήσει, αότη, μιά άμαθη και άδωα κόρη, αυτόν, ένα πεπερασμένο άνδρα, που ύπερηφανώσταν για τις έρωτικές του κατακτήσεις...

— Μά το είπαμε... Η 'Ιωάννα ήταν άδωα.

Κι' όταν άκείνος υψώθηκε λυπημένα :

— Μακαρίζω, δεσποινίς 'Ιωάννα, τον άνθρωπο που τόσο αγαπάτε !..

Η 'Ιωάννα έννοιωσε την καρδιά της να πλημμυράη από εύδαιμόνια...

— Έτσι άντελώ, εύτυχομένη πεισ, μη θέλοντας να γίνεται όφορη δυστυχία, κούταξε τον Μαρσεσάν σά μάτια με το άγγελικό της βλέμμα και του είπε :

— Πείτε μου πώς δεν κησυχάζετε μαζί μου, κ. Μαρσεσάν.

— 'Ω ! δεσποινίς... ψιθύρισεν αυτός μελαγχολικά.

— Είστε λοιπον καμωμένος μαζί μου, δεν θα με συγχωρήσετε ποτέ ;

— Τι λέτε δεσποινίς ; Μπορώ να κρατήσω κάκια σε σάς ;

— Μου λέτε άλήθεια ;

— 'Ο Μαρσεσάν έστέναξε παθητικά.

Η 'Ιωάννα είχε συγκινήθη τόσο πειά, όστε αούθόρμητα, έντελώς μηχανικά και άπερίσκεπτα τουσάισε το χέρι και του είπε :

— Θέλετε να γίνετε ένας από τους φίλους μου, ο πιο καλός μου φίλος ;

— 'Ο Μαρσεσάν έδειξε έξαιρετην άγαλλίαση.

— Τό θέλετε ; Επαρώθησε η 'Ιωάννα.

— Μά ρωτάτε, δεσποινίς ;

— Λοιπόν ναί... Έτσι είναι όφορα κ' εύγενικά. Είμαστε δυο καλοί φίλοι, χωρίς νάχη μυστικά ο ένας από τον άλλον. Σύμφωνοι ;

— Άπόλυτος σύμφωνοι, δεσποινίς.

— Και θάρχεστε να με βλέπετε ;

— Όσο πιο συχνά μπορώ.

— Τι καλά ! Τώρα είμαι πολύ εύτυχομένη !.. Είμαι χαρούμενη !.. Κύριε Μαρσεσάν, είσαστε ήπότης !..

Την στιγμή αυτή φάνηκε να έρχεται απ' το αντίθετο μέρος η μητέρα της 'Ιωάννας. Η μαρκησία είδε τη λάμψη και το ρόδιμα της χαράς στο γλαστό πρόσωπο της 'Ιωάννας κ' έρριξε ένα γρήγορο έρωτηματικό βλέμμα στον Μαρσεσάν. 'Ο βαρώνος της έγγινε καταφρανακτα. Άπ' όλα αυτά η 'Ιωάννα δεν είδε, δεν ύποφασίθηκε τίποτε. Κολυμπούσε σ' όκεανό εύτυχίας. 'Ο κίνδυνος για τον έρωτά της είχε παρόλθα, όπως έφανταζέτο, και έπι πλέον άπόχτησε στο πρόσωπο του Μαρσεσάν ένα εύγενικό και μεγαλόκαρδο φίλο...

Τα αισθήματα αυτά, τ' άδωα και ποιητικά κατέκλιζαν την καρδιά της άνούπκτης κόρης, όταν η μητέρα της πλητώσασε... Δεν ύποφιαζόταν το παρηκρή. Τα έβλεπε όλα ρόδινα. Δεν πρόσθετε καν ότι ο Μαρσεσάν και η μητέρα της άντήλλασαν αγανές κουβέντες. 'Ονειροπολούσε... 'Ονειροπολούσε μελλοντικές έρωτικές έπιτυχίες με την άχαλίνωτη φαντασία των κοριτσιών της ηλικίας της.

Όταν σε λίγο ο Μαρσεσάν έφυγε, τον έχαίρετες θερικά και φιλικά, σάν να γιωρίζονταν σταν χρόνια, τον παρηκρέασε να τους έπισκεφθή πάλι την Κυριακή, για να περάσουν το άπόγευμά τους μαζί. Κι' έφ' όσον του ύπέβαλε την ίδια παράκληση κ' η μαρκησία, ο Μαρσεσάν έδέχθηκε.

Όταν η κ. Λατούρ Μεσνίλ έβρινε μόνη με την κόρη της, άρχιζε να κέρη το βράδυ. Μελαγχολικά άπλώνονταν η σκέψις στον κήπο...

Η κ. Μεσνίλ κευτούσε την 'Ιωάννα βαθειά λυπημένη και μελαγχολική. Η 'Ιωάννα όσο κ' αν ήταν χαρούμενη, όσο κ' αν ταξέιδε μακριά, στον καλό της, η φαντασία της, άντελεφθη επί τέλους της μελαγχολία της μητέρας της και άνησυχόσε...

Έσφαινα η καρδιά της που πλημμύραγε άπό χαρά σφίχτηκε και γέμισε παρήξενα προαισθήματα.

Γιατί την κούταξε έτσι η μητέρα της ; Τι είχε συμβεί; Τήν άπαιλούσε κανέναν καινούργιο...

Το μαρτύριό του είχε τελειώσει !..

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ 1912 - 13

Ο ΗΡΟΣ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

‘Ο...’ Αβέρωφ !.. ‘Ένα γράμμα του Βελισσαρίου στη σύζυγό του. ‘Η Ανδρεία των εζώνων. ‘Η περιφημη ανάβασις του Μπέλεσι. Πώς την εξαρακτήθηκε ένας Σέρβος ανταρματούχης. Στά μεσοβράνα !.. ‘Η κατάπληξις του έχθρου...

Δημοσιεύουμε και σήμερα μερικά ανέκδοτα σχετικά με τον ήρωα ταγματάρχη Βελισσαρίου, τον ένδοξος πεόντα κατά τον έλληνοβουλγαρικών πολέμων :

Γιά τη μεγάλη του ανδρεία στις μάχες οι εζώνιοι αποκαλούσαν τον Βελισσαρίου ‘Αβέρωφ.

‘Ο Βελισσαρίου με την παιδικακία καρδιά του γελούσε όταν άκουε τό παρατσούκλι του αυτό.

Σ’ ένα μάλιστα γράμμα προς την γυναίκα του, της διηγείτο πως του κόλλησαν τον τίτλον αυτόν, και υπέγραφε αντί ‘Βελισσαρίους’, ‘Αβέρωφ...’

Νά η επιστολή αυτή.

Κισσαβή 24[6]1913

‘Αγαπητή μου Χαρίκλεια,

Προχθές σου έγραφα όλίγα. Συνεχίζω σήμερα σου γράφο ότι είνε αδύνατον να σου περιγράφο άκμηντά κατά την τριήμερον εις Λαχανών μάχην. ‘Ο έχθρος ξετοπίσθη από τό χειμαρρώδες τάγμα μου, εις ό ούδέν άνθίσταται. Κατέλαβεν 8 τηλεβόλα, άφθονα όπλα και κατέβωσε την έχθρον επί τριώρων τραχάδην έως ού έπιπλεον νύξ.

Κατάπληξιν έπροξένησεν η κερανοβόλος και πρωτοφανής αυτή ταχύτης. Οι στρατιώται μου μού φώναζαν :

—Νά ζήσης, Κολοκοτρώνη μας !..

‘Ένας δέ εζώνιος του άλλου τάγματος, κατά την χθεσινήν προέλασιν μας, ιδών μεν νατερχόμενον λόφον τιόνος, λέγει εις τους άλλους δυνατά :

—Κυντάξτε, μαρτέ, τον ‘Αβέρωφ’ πως καταβαίνει από τη ραχί !..

Μοναδική θά μείνη στα πολεμικά χρονικά η ανάβασις του συνταγματосу Βελισσαρίου στο φεβρουάρι και πανύψηλο Μπέλεσι. ‘Η ανάβασις αυτή ήταν μοναδικό κατόρθωμα. ‘Ο Σέρβος συνταγματάρχης, που παρακολουθούσε τον έλληνικό στρατό, έλεγε στο έλληνικό έπιτελείο σχετικώς :

—‘Έπρεπε να έχη κανείς παρφορησιν για να άνεβη έκει επάνω...στους ούρανοους !

‘Ο Βελισσαρίου ειχε άνελάβη να χτυπήσιν τον έχθρον, έκ των άπισθων. ‘Έπρεπε λοιπόν να κινήσει μεγαλύτερα ύψόμενα από εκείνα που ειχεν ο έχθρος και

μάλιστα εντός όλίγου χρονικού διαστήματος.

Τό πώς θά άνεβαινε εις πάνω αυτό πειά ήταν δουλειά δική του και των εζώνων του.

Μολταυτα ό μακαριότης ταγματάρχης πέρνευ ένα οδηγό, τον Μακεδόνα ‘Αποστόλην, καλόν και ηχημένον Μακεδονομάχον και ‘αρχίζει ν’ άνεβαίνει. Τόν Βελισσαρίου ακολουθεί κι ό ύπολοχαγός του πυροβολικού Τοβουλάρης μ’ ένα κανόνι όρεινόν. ‘Αλλο θάυμα, τουτό πάλι. Οι πυροβόλοι κουλολούσαν τα ξερσθήματα του πυροβόλου, στην άγκαλιά τους, σάν παιδιά ! ‘Ο έχθρός τους χτυπούσε με τό τρομερό του τοκομαχικά, μ’ αυτοί προχωρούσαν...

‘Όταν την άλλην ήμερα γλυκούραδες είν όμιχλη της αβγής διελομή, φάνηκαν οι τοολιάδες είν έλατα άκίνητα επάνω στην κορυφή ! Μερικοί άνεβαταν ακόμη σάν τσοκιάδια τραγουδώντας.

‘Ο Παπαδόπουλος όταν βγήκε από την σκηνή του και ειδε πού ειχαν σκαρφαλώσει οι εζώνιοι, έπήρε τα νιάλια, κύνταξες προς τα επάνω και ειπε στον ύπασπιστή του :

—Γιά κύνταξε τα κατόκια μου, σάν σαίτες άνεβήκαν !..

Γιά να φθάσουν κει πάνω οι εζώνιοι έπέρασαν σχεδόν μέσα από τις έχθρικές προφυλακές, που ήσαν επάνω στα Πορόσια. ‘Ακούσαν μάλιστα τις όμιλιες των Βουλγαρικών στρατιωτών που άλλαζαν τις προφυλακές. Γιά να μην ακουστούν τι έκαμαν νομίζετε :

Ειχαν βγάλε τα τσαρούχια τους και χώσανε τη λόγχη τους μέσα στο γελίο τους, για να μη χτυπάνε...

Μετά πορεία δύο ώρων, χωρίς τσαρούχι, βγήκαν από την επικίνδυνον ζώνην, εκάθησαν κ’ άνεπαύθησαν. ‘Ο άγριόχοιροι τους κινεταν από μακρού, τρομαγμένον !..

—Τρομάξιμ κι’ αυτά τά θηρία ! τους ειπε τότε ό Βελισσαρίου, ένθουσιασμένος από τό κατόρθωμα αυτό...

Κι’ άρχισε κατόπιν τό κανονικό του τόσο στοίχως στον έχθρό, ό όποιος βλέποντας άξαφνα τους εζώνιους πάνω από τό κεφάλι του τάχως κυριολεκτικώς !..

γιος κίνδυνος ;...

Και καθώ; γύριζαν άργά, χωρίς να μιλούν, για ν’ άνέβουν στο σπίτι, ή ‘Ιωάννα στάθηκε μπρός στη μητέρα της και της ειπε με τρομαγμένη φωνή :

—Μητέρα τί τρέχει ;

‘Η μαρκησία προσποήθηκε πως καταπλήσεται.

—Τί συμβαίνει κόρη μου ; ρώτησε παραξενευμένη τάχα, σάν να μην ειχε καταλάβη την έρώτηση της ‘Ιωάννας.

—Μητέρα, μή ζητάς να κρυφτή; Μή τρομάξεις. ‘Υπάρχει κάτι τό θλιβερό και τό πένθιμο στη μορφή σου, στο βλέμμα σου... Γιατί ;... Πέσμου...

‘Η μαρκησία προσπάθησε να χαμογελάση κ’ άπάντησε :

—Σε καλό σου, καλό μου παιδί ! Τ’ είν’ αυτά πού λές ; ‘Η μουν βέβαια βυθισμένη σε σκέψεις. Γι’ αυτό και δέν σε ρώτησα πώς σου φάνηκε ό κ. Μαρσεβας. Πως τον βρήκες άλήθεια ; ‘Όραιο, εύγενικό ;...

—Είνε πολύ καθώ; πρέπει κύριος. Εύγενικός και ειλικρινής. Πολύ καλός φίλος !

‘Η μαρκησία έπρόσθεσε πως ή κόρη της έτόνισε ιδιαιτέρως την λέξι ‘φίλος’ κ’ έκούνησε θλιβερά τό κεφάλι της.

—Γιατί κουνάς τό κεφάλι μητέρα, ρώτησεν ή ‘Ιωάννα.

—Παιδί μου, καλό μου παιδί... θά σου πώ... αύριο τό πρωτό, όχι τώρα...

‘Η ‘Ιωάννα έννοιωσε ένα δυνατό κλονισμό σ’ όλο της τό κορμί. Νόμισε πως ή καρδιά της δέν χτυπούσε πειά. Τί ήθελε να της πη ή μητέρα της ; Γιά τό γάμο της πάλι ; Τιποτε άλλο ; Τί όμως ;... Ένα νουτούς δέν έπέμενε. Φοβόταν να ρωτήση και να μάθη. Ειχε έν άπείστο προαίσθημα...

‘Η μαρκησία πέρασε για μία στιγμή στο γραφείο της, εκλεισε την πόρτα, κάθησε μπρός στο τραπέζι της κ’ άνοιξε μία επιστολή, την οποία προ όλίγου ειχε λάβη κ’ ειχε διαβάσει βιαστικά. Στην επιστολή αυτή της άνήγγειλαν κάτι που ή ίδια δέν τό έπερίμενε τόσο γρήγορα, κάτι που την ειχε σατίσει.

‘Η φίλη της από την έπαρχία την πληροφορούσε πως ό πολυαγαπημένος της κόρης της, ό άτυχος έκείνος φυματικός νέος, ειχε πεθάνει !..

Τό μαρτύριο του ειχε τελειώσει !..

Πέθανε μακριά απ’ τους δικούς του, έθρυσε σάν κερί, στην άγκαλιά της γρηχάς σπιτικοοικουράς του και της άδερφής της !..

‘Η μαρκησία κρατούσε την επιστολή άνοιχτή θέλοντας να την ξαναδιαβάση, μά τό μυαλό της πήγαινε στην ‘Ιωάννα, στην άγαπημένη της κόρη... Πώς θά της άνήγγειλε τό τρομερό αυτό γεγονός ; ‘Η νέα ήταν άνύποκτη, δέν ύπομείζοταν τίποτα. Καθισμένη στ’ άλλο δωμάτιο μ’ ένα βιβλίο στο χέρι έρέμβανε... ‘Εοκέφτοταν την άγάπη της... Κ’ ή άγάπη της ειχε πεθάνει ! ‘Ηταν τρομερό !..

Τό βέβαιον εινε πως ειχε μέρες να λάβη γράμμα του, μά αυτό δέν την άνησυχούσε. Δέν ήταν δυνατόν να συμβαίνει τίποτε στον άγαπημένον της. Δέν θά της έγραφον άν κεραιόρρευσε ή κατάσταση του ;

Και όμως αυτό άκριβώς ειχε συμβεί. ‘Ο δυστυχισμένος νέος δέν θέλησε να την άνησυχήση γράφοντας της ότι ή κατάσταση του ειχε επιδεινωθή. ‘Αν και καταλάβαινε πως ειχε φθάσει τό τέλος του προτιμούσε να πεθάνη, χωρίς να της γράψη τό παραμικρό. Γιατί να την λυπήση ; Γιατί να την κάμη να πονέση ; Γιατί να της σπαράξη την καρδιά ; Θά τό μάθαινε βέβαια άργότερα ή ‘Ιωάννα. Μά θά παρηγοριόταν με τον καιρό. ‘Ηταν τόσο νέα ακόμα !

Ζήτησε μόνον να του δώσουν χαρτί και μελάνην να γράψη έκει στο κρεβάτι της άγωνίας του, ένα γράμμα για την άγαπημένη του, τό τελευταίο, μά να της τό δώσουν μετά τό θάνατό του.

‘Ο νέος έγραφε άρχετή ώρα. ‘Έγραφε, ένω από τα μάτια του έτρεχαν ποταμά τά δάκρυα, ένω τον έπιγαν οι λυμφοί. Τό ίσχυρό του έτρεμε. ‘Ο πυρετός τον εφλόγιζε. Μά δέν έννοούσε να πλαισιώσιν και να ξεκουρασθή. Μ’ όβες τις παρακλήσεις της γρηχάς χωράπισσους, έσακούλυνε και γράφει και να κλαίη άπελπιμένα, ως πού τέλος ή δύναμις του τον έγκατέλειπαν και σφιρίστηκε στο προσκέφαλο λιπόθυμος !..

‘Όταν συνήλθε ζήτησε τό γράμμα, τόκλεισε σ’ ένα φάκελλο, και τόδωσε στην σπιτικοοικουρά του. ‘Εκείνη τό πήρε συγνημένη και τόκρυψε σ’ ένα συρτάκι.

—Θά της τό δώσης, θειά Μαγκέ ; ειπε με άδυνατισμένη φωνή ό νέος. Θά της τό δώσης στα χέρια της, άκούς ; Και θά της πής, πως πέθανα ψυθωρίζοντας ; τ’ όνομά της... Θά της τό πής, θειά Μαγκέ ;...

—Ναι, παιδί μου, ναι άγόρι μου, ήσυχασε πειά, μην άπελπίξου. Θά γίνης καλά και τότε...

‘Ο νέος δέντάνευ και της ειπε λυπημένα :

—Θά πεθάνω, θειά Μαγκέ ! Γιατί θές να με παρηγορήσιν στα χαμένα ; Θά πεθάνω και δέν θά τη δώ ποτέ πειά...

(‘Ακολουθεί)

‘Εοκέφτοταν την άγάπη της...